

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: FTV Prima, spol. s r. o., IČ 48115908, se sídlem Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8 – Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8, proti žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, se sídlem Škrétova 44/6, 120 21 Praha 2 – Vinohrady, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 2008/454/vos/FTV, č. j. sot/4451/09,

takto:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 2008/454/vos/FTV, č. j. sot/4451/09, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 7760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 2008/454/vos/FTV, č. j. sot/5858/08, uložila žalovaná žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), neboť žalobkyně se odvysíláním pořadu „Sběratelé kostí“ dne 15. 2. 2008 od 15.45 hodin na programu Prima televize dopustila porušení povinnosti nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Městský soud v Praze k žalobě žalobkyně toto rozhodnutí zrušil svým rozsudkem ze dne 19. 3. 2009, č. j. 11 Ca 381/2008-57, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná vydala dne 17. 6. 2009 nové rozhodnutí, jímž opětovně za totéž porušení právní povinnosti uložila žalobkyni pokutu ve stejné výši.

Žalobkyně v žalobě proti tomuto rozhodnutí namítla, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor soudu. Stejně jako ve svém předchozím rozhodnutí označila v nyní napadeném rozhodnutí spisové značky věcí, v nichž bylo podle jejího názoru vydáno upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.; předmětem všech těchto upozornění byl ale typově odlišný skutek. Žalobkyně má za to, že nebylo-li do zahájení řízení v této věci vydáno upozornění, není možno tento nedostatek napravit; správní řízení vedené žalovanou by proto mělo být zastaveno.

Žalovaná přesně nevyjádřila, zda vysílání pořadu mohlo ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Určení toho, ke kolika a ke kterým způsobům ohrožení došlo, je přitom důležité pro posouzení závažnosti jednání a pro výši pokuty. Odůvodnění se zabývá pouze ohrožením psychického a mravního vývoje, kdežto ohrožení fyzického vývoje se objevuje jen ve výroku a v odůvodnění rozvedeno není.

Popis skutku je podle žalobkyně nadále nedostatečný, zejména co do ohrožujícího následku a příčinné souvislosti mezi odvysíláním pořadu a tímto následkem. Ve vytýkaných scénách je zobrazena biologická podstata člověka, a v dnešní době lze často vidět mnohem drastičtější záběry ve zpravodajstvích a dokumentech vysílaných mezi 6. a 22. hodinou. Žalobkyni není zřejmé, proč by mělo být negativní to, že kriminalistická práce je atraktivním povoláním; stejně tak není jasné, jak by dětský divák mohl napodobovat děj tak, aby si přivodil jakoukoli fyzickou újmu. Žalovaná krom toho nepřihlédla ke skutečnostem ve prospěch žalobkyně, totiž že záběry lidských těl byly využity pouze v míře nezbytně nutné.

Žalovaná podle žalobkyně překročila meze správního uvážení, pokud si učinila o věci závěr, aniž by podkladem pro její rozhodnutí bylo odborné posouzení. Ve spisu dále není založen protokol o provedení důkazu promítnutím posuzovaného pořadu. Ve vztahu ke kritériím pro uložení pokuty žalobkyně namítla, že žalovaná nezhodnotila typ pořadu a nedostatečně zhodnotila závažnost věci [není přípustný závěr žalované, podle nějž je porušení § 32 odst. 1 písm. g) závažné vždy]; žalobkyně též upozornila na to, že do rozhodování nelze vnášet kritéria zákonem nestanovená (opakované porušení povinnosti). Při ukládání pokuty žalovaná porušila princip preventivní funkce trestu, protože žalobkyni neupozornila na možné porušování zákona hned po odvysílání pořadu. Porušila i právo žalobkyně na spravedlivý proces, protože při zahájení řízení řádně nevymezila jeho předmět; žalobkyně se tak nemohla k vytýkaným sekvencím vyjádřit dostatečně fundovaně.

Pro případ, že se soud s námitkami žalobkyně neztotožní, navrhla žalobkyně, aby aspoň snížil uloženou pokutu nebo od ní upustil. Tento návrh žalobkyně zdůvodnila absencí předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., neposkytnutím lhůty k nápravě, nedostatečným popisem předmětu řízení při jeho zahájení a ukončením vysílání pořadu ještě předtím, než bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení správního řízení.

Žalobkyně proto navrhla, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě popřela, že by v novém rozhodnutí nerespektovala závazný právní názor soudu. Napadené rozhodnutí obsahuje odkaz na určitá předchozí rozhodnutí, z jejichž odůvodnění je zřejmé, co bylo obsahem předchozího porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. a o jaká skutková jednání šlo. Není třeba, aby rozhodnutí dokládalo, že odvysíláním pořadu byl (mohl být) ohrožen jak fyzický, tak psychický, a konečně i mravní vývoj dětí a mladistvých: postačí jedna z těchto možností. K námitkám týkajícím se nedostatečného popisu skutku, škodlivosti hodnocených scén,

subjektivního hodnocení, zdůrazňování okolností v neprospěch žalobkyně se již vyjádřil Městský soud v Praze ve svém předchozím rozsudku a shledal je nedůvodnými. Žalovaná zhodnotila i „typ pořadu“ (dramatický krimiseriál) a její závěr o závažnosti posuzovaného jednání není paušalizován. Žalovaná nesouhlasí s moderací sankce: sankce ve výši 100 000 Kč (při rozmezí 20 000 Kč – 10 000 000 Kč) podle ní plní preventivní i represivní funkci.

Žalovaná proto navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 2. 2008 obdržela žalovaná podnět, ve kterém divák televize Prima upozorňoval na nevhodnost jednoho z dílů seriálu Sběratelé kostí vysílaného ve všední den odpoledne. Na svém zasedání konaném ve dnech 11. – 12. 3. 2008 se žalovaná usnesla, že se žalobkyní bude v této věci (odvysílání pořadu Sběratelé kostí dne 15. 2. 2008 v 15:45 hodin na programu Prima televize) zahájeno správní řízení pro porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb.; to se stalo oznámením ze dne 8. 4. 2008. Poté, co se na tom žalovaná usnesla na svém zasedání konaném ve dnech 29. – 30. 7. 2008, uložila žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 321/2001 Sb., kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 15. února 2008 od 15:45 hodin na programu Prima televize odvysílala pořad Sběratelé kostí, který obsahoval naturalisticky působící záběry ohledávání mrtvých těl a jejich částí, které jsou způsobily ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 19. 3. 2009, č. j. 11 Ca 381/2008-57, zrušil toto rozhodnutí, neboť z něj nebylo zřejmé, co bylo obsahem předchozího (předchozích) upozornění, po němž teprve mohlo následovat uložení pokuty. Soud tak nemohl zhodnotit, zda se upozornění týkalo typově stejného protiprávního jednání; jediné v takovém případě by byl dodržen postup podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Zároveň soud označil za nedůvodné námitky, podle nichž nebyl skutek dostatečně vymezen a bylo rozhodováno subjektivně, aniž byl opatřen znalecký posudek.

Žalovaná v novém rozhodnutí ze dne 3. 7. 2009 setrvala na tom, že odvysíláním pořadu žalobkyně porušila § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. (odvysíláním naturalisticky působících záběrů ohledávání mrtvých těl a jejich částí, které jsou způsobily ohrozit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých) a opět uložila žalobkyni pokutu ve stejné výši. Ohledně své povinnosti upozornit provozovatele na porušení zákona a uložit mu lhůtu k nápravě odkázala na rozsudek zdejšího soudu ve věci 8 Ca 363/2007 a uvedla výčet správních řízení, v nichž byla žalobkyně upozorněna na porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. U dvou z těchto řízení uvedla, že jako závadné byly shledány též šokující záběry způsobily ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, resp. vytýkán byl negativní vliv na citovost dětí a mladistvých.

Součástí správního spisu je i listina nadepsaná názvem a časem vysílání pořadu a obsahující části *Popis pořadu* a *Analýza* (v této druhé části jsou s přesným určením minut a vteřin pořadu popsány jednotlivé sekvence a je komentováno jejich nevhodné vyznění).

Žaloba je důvodná.

Ačkoli strany nesouhlasily s tím, aby soud rozhodoval bez nařízení jednání, soud zjistil, že i nové rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (v části, v níž se žalovaná zabývala splněním podmínky podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.); v takovém případě soud zruší napadené rozhodnutí bez nařízení jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“)].

Podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. platí, že jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Žalovaná ve svém prvním rozhodnutí ze dne 30. 7. 2008 odmítla námitku, podle níž nebyla žalobkyně před zahájením řízení upozorněna na porušení povinnosti a nebyla jí dána lhůta k nápravě, jak to stanoví § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná se odvolala na názor Městského soudu v Praze vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 8 Ca 363/2007 a uvedla, že plně postačí, pokud byl provozovatel vysílání na porušení dané povinnosti v minulosti již upozorněn, ať již při prvním porušení povinnosti postupem podle § 59 odst. 1, nebo v následných případech již zahájením řízení o uložení pokuty.

Toto rozhodnutí Městský soud v Praze zrušil, jak výše uvedeno, právě pro nedostatečné zdůvodnění závěru, že žalobkyně již v minulosti byla upozorněna na porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Městský soud upozornil žalovanou na to, že z rozhodnutí, resp. ze správního spisu, musí být patrné, co bylo obsahem předchozích upozornění a jaké konkrétní skutkové okolnosti byly žalobkyni vytýkány, aby bylo možno posoudit, zda žalobkyně již v minulosti byla upozorněna na závažnost typově podobných jednání.

Žalovaná v novém rozhodnutí, které je předmětem nyní projednávané žaloby, vyslovila nesouhlas s názorem žalobkyně, podle něž by provozovatel měl být po odvysílání předmětného pořadu nejprve upozorněn na porušení zákona, a pouze pokud by toto upozornění nerespektoval, mělo by s ním být zahájeno správní řízení. Takový výklad považuje žalovaná za absurdní, protože za konkrétní pořad by tak provozovatele nebylo možno postihnout, pokud by pořad nebyl reprizován. V návaznosti na zrušující rozsudek městského soudu pak žalovaná odkázala, jak již bylo uvedeno výše, na několik správních řízení, v nichž byla žalobkyni vydána upozornění na porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., a na to, že žalobkyni byly v minulosti vytýkány šokující záběry, resp. negativní vliv na citovost dětí a mladistvých.

Městský soud má za to, že žalovaná nesplnila povinnost, kterou jí svým předchozím rozsudkem uložil. Žalovaná správně vyložila, že upozornění na porušení povinnosti nemá následovat po každém takovém porušení, neboť tím by prakticky odpadla hrozba sankce: tak ostatně vykládá § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. i ustálená judikatura správních soudů. Ani v novém rozhodnutí však žalovaná neuvedla, jaké konkrétní jednání či konkrétní skutkové okolnosti byly žalobkyni vytýkány v předchozích řízeních. „*Negativní vliv na citovost dětí a mladistvých*“ není popisem jednání, nýbrž následkem, který žalovaná danému jednání přiřítala; jediná další zmínka o „*šokujících záběrech*“ je pak velmi obecná a nedostatečná. V této věci žalovaná vytkla žalobkyni odvysílání vizuálně expresivních scén, které jsou důsledkem brutálního násilí (konkrétně šlo o ohledávání lidských ostatků ve značném stupni rozkladu); popsala také, jak mohou podle jejího názoru působit takové záběry na dětského diváka. Skutkové okolnosti, v nichž žalovaná v projednávané věci spatřovala porušení zákona, tedy typově spadaly do kategorie „násilí“, „brutalita“, „naturalistické zobrazování mrtvých lidských těl“. Ze zmínky o „šokujících záběrech“, kterou žalovaná učinila v přezkoumávaném rozhodnutí, však není zřejmé, jaké konkrétní jednání považovala žalovaná v daném případě za závažné: šokovat mohou i záběry, které nemají nic společného s násilím ani se smrtí. Typově tedy ve zmiňovaném případě mohlo jít o záběry odlišné, nebo i o záběry podobné, což ale z napadeného rozhodnutí není patrné, a soud tak nemůže

z napadeného rozhodnutí ověřit, zda byly ve věci splněny podmínky podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.

K tomu soud dodává, že proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podala žalovaná kasační stížnost; tu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 17/2009-94, a plně se s městským soudem ztotožnil. V rozhodnutí o správním deliktu musí být podle něj uvedeno, jaké konkrétní skutkové okolnosti či jednání byly považovány za protiprávní v rámci předchozího upozornění; nepostačuje přitom odkaz na spisové značky předchozích rozhodnutí o pokutě. Ještě je třeba připomenout, že žalovaná by měla při novém rozhodování v konkrétní věci vždy brát v úvahu především právní názor vyslovený v rozsudku, jímž bylo její předchozí rozhodnutí zrušeno. Není možné, aby se žalovaná zaštiťovala právním názorem vysloveným v jiné věci – zde ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 Ca 363/2007 [podle nějž pro splnění podmínky podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. postačí předchozí upozornění na porušení téže povinnosti, tedy povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., aniž by bylo nutné zabývat se tím, zda se jedná o typově podobné porušení povinnosti], a přitom nerespektovala výslovný příkaz soudu, který ji v konkrétní věci zavázal určitým postupem – zde tím, aby uvedla konkrétní skutkové okolnosti, které byly vytýkány v předchozích řízeních.

Ostatní žalobní námitky nejsou důvodné. Jak městský soud uvedl již ve svém předchozím rozsudku, ve správním rozhodnutí je nejprve ve výrokové části identifikován vysílaný pořad svým názvem, datem a časem vysílání a je zde souhrnně uvedeno, jaké závadné prvky pořad obsahoval. V odůvodnění rozhodnutí je pak uveden přepis obsahu pořadu, z něhož je zřejmé, jaké scény žalovaná hodnotila. Popis skutku je tedy dostatečný, skutek je charakterizován tak, že jej není možno zaměnit s jinými. Stejně tak vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení považuje soud za dostatečné. I zde je uveden název, datum a čas vysílání pořadu, následuje úvaha o tom, že až naturalisticky působící záběry ohledávání mrtvých těl a jejich částí jsou způsobilé traumatizovat dětské diváky, čímž mohlo dojít k porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Neobstojí tedy námitky, podle níž vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení neumožnilo žalobkyni plně rozvinout svou procesní obranu.

Rovněž není pravda, že by žalovaná dostatečně přesně nevyjádřila, zda vysílání pořadu mohlo ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná poměrně detailně popsala mechanismus působení šokujících naturalistických záběrů na dětskou mysl, resp. jejich negativní dopad na dětskou psychiku. Pokud žalobkyně míří k tomu, že žalovaná výslovně nerozvedla každou z variant vyjádřenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. [tj. 1) fyzický vývoj, 2) psychický vývoj, 3) mravní vývoj], jde o námitku svědčící o nepochopení věci. Ve výroku žalovaná citovala (pochopitelně) celé ustanovení § 32 odst. 1 písm. g), ve kterém se objevuje slovní spojení „*fyzický, psychický nebo mravní vývoj*“; v odůvodnění pak konkrétně rozvedla, v čem spatřuje ono závadné působení (traumatizování dětských diváků, snížení prahu citlivosti). V tomto konkrétním případě naplnil vytýkaný pořad skutkovou podstatu možného ohrožení psychického nebo mravního vývoje; není přitom třeba, aby se žalovaná výslovně vyjadřovala ke všem možným následkům závadného jednání podle § 32 odst. 1 písm. g), neboť ke spáchání správního deliktu postačuje naplnění i jen jedné z variant.

Soud nespatřuje důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí ani v argumentech, jimiž žalobkyně zlehčuje syrovost a negativní citový dopad vytýkaných scén. Je jistě pravda, že v televizi lze vidět i drastičtější záběry než ty, které žalovaná popsala ve svém rozhodnutí; to ovšem nic nevypovídá o tom, zda právě vytýkané jednání nenaplnilo skutkovou podstatu deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. Ostatně nejde jen o to, co přesně

záběry zobrazují, ale také do jakého kontextu jsou umístěny (typ pořadu, jeho atraktivita, vysílací čas...). Žalovaná jistě nepohaněla téma práce kriminalistů jako takové; kritizovala však to, že zobrazení náplně této práce je provázeno zbytečně detailními a samoúčelně naturalistickými záběry na tělesné pozůstatky zavražděných osob. Žalovaná vysvětlila, proč nepovažuje tyto záběry za nutné; soud jí v tomto ohledu nemá co vytknout.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaná měla k posouzení závadnosti obsahu předmětných scén ustanovit znalce; i s touto námitkou se již městský soud vypořádal ve svém předchozím rozsudku. Ustanovení znalce je na místě spíše v hraničních případech; v této věci je však i skutková podstata formulována tak, že k jejímu naplnění stačí i jen možnost ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Žalovaná popsala mechanismy, jakými by k ohrožení mohlo dojít, přesvědčivě, na základě úsudku o vnímání, jímž se vyznačuje běžný dětský divák; k tomuto úsudku přitom nebylo třeba speciálních odborných znalostí.

Soud nesouhlasí ani s tím, že by ve správním spisu měl být založen protokol o tom, že žalovaná na svém zasedání shlédla záznam, jenž je ve spisu založen na kompaktním disku. Žalobkyně se v tomto bodě dovolává dvou rozsudků Nejvyššího správního soudu – sp. zn. 2 As 58/2008 ze dne 6. 11. 2008 a sp. zn. 2 As 59/2008 ze dne 26. 11. 2008 – podle nichž musí být součástí spisu protokol podle § 18 správního řádu, z něž bude patrné, že členové žalované shlédli záznam inkriminovaného pořadu. Judikatura Nejvyššího správního soudu však v tomto ohledu není jednotná. Městský soud je shodně se šestým senátem Nejvyššího správního soudu toho názoru, že právě uvedený názor je ojedinělým vybočením z konstantní judikatury, která již obstála i v řízení před Ústavním soudem (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, č. j. 4 As 38/2007-122, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 20/2008-83, www.nssoud.cz). Ze správního spisu je zřejmé, že součástí podkladů pro rozhodnutí žalované byl i zvukově-obrazový záznam předmětného pořadu (na disku CD). Rozhodnutí žalované je postaveno na zjištěních, která mohla žalovaná získat pouze detailním studiem předloženého zvukově-obrazového záznamu. Pro posouzení otázky, zda měla žalovaná možnost zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých, není významné, zda analýzu zvukově-obrazového záznamu pořadu provedla přímo žalovaná Rada jako rozhodovací orgán, nebo Úřad Rady jako její „servisní zabezpečení“. Zvukově-obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti žalované. Již k zahájení řízení o udělení pokuty je třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu. Takový úkon nelze provést jinak než shlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem, která je obsahem správního spisu, pak má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno. Nelze pochybovat o tom, že žalovaná (resp. její Úřad) pořad viděla a slyšela, neboť o tom svědčí analýza a odůvodnění rozhodnutí.

Co se týče kritérií pro uložení pokuty, není pravda, že by žalovaná nespecifikovala typ pořadu: naopak uvedla, že se jedná o dramatický krimiseriál. Není zcela vhodné vyjádření, podle něž žalovaná pokládá porušení povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. vždy za závažné; nicméně závažnost věci je v napadeném rozhodnutí i konkrétně zhodnocena (poukaz na traumatizující působení závadných záběrů; dramatický krimiseriál jako typ pořadu, který je pro děti atraktivní; přitěžující okolnost spočívající v tom, že pořad byl vysílán v odpoledních hodinách, kdy je velká pravděpodobnost, že děti budou doma bez dohledu rodičů). Kritérium opakovaného porušení povinnosti žalovaná nepoužila.

Žalobkyně vznesla i návrh na moderaci pokuty; tím se však soud – s ohledem na zrušující výrok svého rozsudku – nezabýval.

Jelikož soud zjistil, že žalovaná nerespektovala závazný právní názor a její rozhodnutí je v části vykládající § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. opět nepřezkoumatelné, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.); pokud tedy bude poukazovat na to, že povinnost podle § 59 odst. 1 zákona č. byla v dané věci splněna, nepostačí uvést holý seznam spisových značek jednotlivých sankčních řízení vedených se žalobkyní ve věci porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., ani nepostačí strohá zmínka o tom, že v jednom případě byla žalobkyně potrestána za „šokující záběry“. Naopak je třeba konkrétně říci, jaké jednání, resp. jaký konkrétní obsah pořadu byl žalobkyni v onom předešlém případě vytýkán a v čem spočívá podobnost tohoto případu s věcí aktuálně projednávanou. Jen tak bude soud moci zhodnotit, zda již žalobkyně byla upozorněna na nezákonnost svého počínání v typově podobném případě.

Žalobkyně byla v tomto řízení úspěšná, a žalovaná je tak povinna zaplatit jí ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (2000 Kč) a z odměny zástupkyně za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a podání žaloby (2 x 2100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 ve advokátního tarifu. Zástupkyně žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a odměna se tak zvyšuje o částku 960 Kč odpovídající dani, kterou je zástupkyně povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů. Celkem tedy žalobkyni náleží 7760 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a násl. s. ř. s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. září 2010

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Koláček